

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.437 van 21 november 2012
in de zaak A. 203.051/XIV-33.852**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. XXX

2. XXX

in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

XXX

XXX

XXX

XXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Hilde Van Vreckom

kantoor houdend te 1400 Nijvel

Rue des Brasseurs 30

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 december 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 70.916 van 29 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7995 van 25 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Hilde Van Vreckom verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerders dienen op 20 januari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 2 september 2011 niet-ontvankelijk.

Op 29 september 2011 stellen de verweerders tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 2 september 2011 met een arrest van 29 november 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verweerders werpen in de memorie van antwoord een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het bestreden arrest op 1 december 2011 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht en het cassatieberoep pas op 31 december 2011 zou zijn ingesteld.

4.2. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij reeds op 28 december 2011 met een ter post aangetekend schrijven het cassatieberoep heeft ingesteld, zodat het zeker tijdig is. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 9ter, § 1, vierde lid, en 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de motivering in punt 3.3. van het bestreden arrest en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarin voorbijgaat aan de overeenkomstig de aangehaalde bepalingen geldende voorwaarde van een medisch getuigschrift met de vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen omdat het medisch getuigschrift geen van deze drie vermeldingen bevatte. Een eenvoudige lezing van het medisch getuigschrift toont aan dat slechts de ziekte maar niet haar graad van ernst wordt vermeld.

De verzoekende partij stelt dat artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet zelf de vermelding van de graad van ernst van de aandoening in het medisch getuigschrift oplegt, ook al was op 20 januari 2011 het standaard medisch

getuigschrift nog niet voorhanden. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag niet-ontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Ter ondersteuning van haar standpunt citeert de verzoekende partij twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens haar volstaat het dus niet, zoals in het bestreden arrest wel wordt aangenomen, te verwijzen naar het feit dat het model van het standaard medisch getuigschrift op 20 januari 2011 nog niet beschikbaar was: de voorwaarde staat in de wet zelf en de verweerders en hun raadsman moesten weten dat op grond daarvan de graad van de ernst van de aandoening in het standaard medisch getuigschrift moet worden vermeld.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

7. Artikel 9ter, § 3, 3° bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk wordt verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch attest niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid bepaalt dat de aanvrager “een standaard medisch getuigschrift over(maakt) zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”.

Vermits in deze bepalingen telkens uitdrukkelijk naar het “standaard” medisch getuigschrift wordt verwezen, moet worden aangenomen dat enkel daarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling moeten worden vermeld. De tweede zin van artikel 9ter, § 1, vierde lid, waarin van “dit” medisch getuigschrift wordt gesproken, kan niet los van de eerste zin worden gelezen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt derhalve op zichzelf niet de verplichting in om de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden zolang geen uitvoeringsbesluit betreffende het standaard medisch getuigschrift is genomen.

Te dezen hebben de verweerders hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 20 januari 2011 ingediend. Het model van het standaard medisch getuigschrift is echter pas vastgelegd met het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 januari 2011. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest terecht gesteld dat de huidige verweerders bij hun aanvraag nog geen standaard medisch getuigschrift konden indienen. Evenzo heeft hij in het bestreden arrest terecht gesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zichzelf enkel voorziet “dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk kan verklaard worden indien het ‘standaard medisch getuigschrift’ niet wordt voorgelegd ‘bij de aanvraag’ – hetgeen in casu onmogelijk was – of indien het ‘standaard medisch getuigschrift’ zelf – dat op het ogenblik van de aanvraag nog niet bestond – bepaalde vermeldingen niet bevatte”. In het bestreden arrest is aldus op wettige wijze aanvaard dat de huidige verweerders er niet toe gehouden waren op 20 januari 2011 bij hun aanvraag een medisch getuigschrift te voegen waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling van de aandoening worden vermeld en dat bij gebreke daaraan niet tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag mocht worden besloten. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 3, 3° en artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet op.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten

van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, vierde lid vermeldt dat de graad van de ernst van de ziekte in het standaard medisch getuigschrift moet worden opgenomen. De redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verwerende partij rekening had moeten houden met medische attesten die na de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, druist in tegen de geest van de wet: de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing worden beoordeeld. De verzoekende partij citeert daartoe twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stelt dat zowel de wet als het koninklijk besluit ter zake geen appreciatiemarge toelaten.

9. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

10. De huidige verweerders hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of het op grond van de gegevens uit het administratief dossier niet in strijd met de materiële motiveringsplicht en met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was om op grond van een voorgehouden gebrek aan vermelding van de graad van ernst van de aandoening tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te besluiten. Hij heeft daarmee niet ten gronde als een rechter in hoger beroep beslist doch enkel de aanvankelijk bestreden beslissing in strijd met dat beginsel en die bepaling geacht omdat de verweerders op 20 januari 2011 nog niet verplicht waren om op straffe van niet-ontvankelijkheid een medisch getuigschrift met vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling bij hun aanvraag te voegen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

De verzoekende partij richt zich verder tegen de overweging in het bestreden arrest waarin naar een medisch attest wordt verwezen dat pas na de aanvraag zou

zijn ingediend zodat daar volgens haar geen rekening mee mag worden gehouden. Deze vaststelling wordt in het bestreden arrest echter “louter ten overvloede” gedaan en zij vormt een overtollig motief. Het determinerende motief bestaat hierin dat de verwerende partij met de aanvankelijk bestreden beslissing gezien de datum van de aanvraag nog geen medisch attest met de vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling van de aandoening mocht eisen. Dit motief volstond om het bestreden arrest te dragen en de kritiek ertegen is ongegrond bevonden. De kritiek tegen het overtollige motief kan niet tot de vernietiging van het bestreden arrest leiden en het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen